

[Forsvarsministeren.]

betragtning, når folketinget har fastsat, hvor lang uddannelsestiden skal være, at vi får udnyttet den tid.

Dertil kommer; at vi med rette kan skele lidt efter, hvordan det er i andre lande, og hvis vi ser på hæren, hvor vi nu foreslår 3½ år, så synes jeg, jeg vil gøre opmærksom på, at i Norge har uddannelsen ved krigsskolen, som det hedder dér, en varighed af 3 år, den svenske krigsskoles uddannelse har en længde på 19 måneder, og de skoler, der uddanner befalingsmænd svarende til dem, vi nu har i B-linjen, har en uddannelsestid, som også er kortere end den, vi foreslår herhjemme. Man har altså i Norge og Sverige kunnet klare sig med en kortere uddannelsestid, end vi foreslår, og i denne forbindelse er det i hvert fald mig meget magtpåliggende at få slået én ting fast: er uddannelsen sådan i dag, at det er tiltrængt med en så væsentlig forøgelse som 50 pct., som nogle af organisationerne går ind for? Sagt på anden måde: er de officerer, vi har, af en sådan kvalitet, at man må forlange en så meget længere uddannelsestid? Jeg synes i hvert fald, det er glædeligt at kunne sige, at fra de steder, hvor der er mulighed for en vurdering, nemlig hvor det drejer sig om dem, der gør tjeneste i NATO, i Oslo ved nordregionen og andre steder i udlandet, er der direkte udtalt over for mig af general Lemnitzer og general Darling, at man er særdeles godt tilfreds med de danske officerer. Derfor har vi altså skønnet, at nok skal der en forlængelse til, men at den foreslåede forlængelse, når vi kræver en tilstrækkelig god forudgående uddannelse og lægger vægt på det pædagogiske, må være den rigtige; og derefter kommer vi til den anden del af spørgsmålet, nemlig det økonomiske: at det er jo heller ikke gratis at foreslå en forlængelse af uddannelsestiden.

Jeg takker i øvrigt for de bemærkninger, hr. Kjeld Olesen fremsatte; jeg tror ikke, der var andre spørgsmål, der i særlig grad giver mig anledning til på dette tidspunkt at svare hr. Kjeld Olesen.

Hr. Langkilde spurgte mig, hvordan det forholder sig med sagen i flyvevåbnet om afskediggelse af oversergenter. Vi har den regel, at oversergenter skal forlade tjenesten, når de er 32 år, medmindre de udnævnes

til seniorsergenter, hvor de skal blive, til de er 60 år, efter den nuværende ordning. Men vi har fra ministeriet meddelt flyverkommandoen, at såfremt flyverkommandoen er interesseret i den 45 års grænse, som vi tror vi kan have brug for — og det mente hr. Langkilde jo også — for at have tilstrækkelig mange unge befalingsmænd, så vil vi undersøge, om vi kan ansætte nogle af dem ikke til 60 år, men til 45 år som seniorsergenter.

Jeg takker i øvrigt for den tilslutning, der kom fra flere sider til, at vi søger at få klaret spørgsmålet om at have tilstrækkelig mange unge befalingsmænd uden at få for mange ældre officerer ved hjælp af den nyordning, der her er tale om, og som jeg har forhandlet om med formanden for sergentorganisationen, hr. Chr. Sørensen; han selv og medlemmerne af organisationen er interesseret i en sådan ordning. Flere ordførere, deriblandt hr. Langkilde og ikke mindst hr. Kristen Østergaard, har fremhævet den tilnærmelse, der ligger i det forslag, vi har fremsat. Jeg har ikke yderligere bemærkninger til det, men jeg synes, at navnlig den måde, hvorpå hr. Kristen Østergaard gav en redegørelse for, hvad der historisk er sket på dette område, viser, at vi er nået meget langt med tilnærmelsen for de to eller, om man vil, tre officersgrupper, hvis vi tager reserveofficererne med.

Reserveofficererne omtalte hr. Langkilde særskilt. Vi mener, at det er særdeles værdifulde folk; deres opgave er først og fremmest at virke for mobiliseringsenhederne, men vi har også mange reserveofficerer til vedvarende tjeneste navnlig inden for flyvevåbnet, og jeg ser da meget gerne, at vi overvejer den mulighed, der blev nævnt: at de kan overgå igennem en kortere uddannelse formentlig til at blive B-officerer.

Til hr. Bilgrav-Nielsen vil jeg gerne sige, at vi lægger os ikke fast på nogen bestemt skoleuddannelse; hvis HF-eksamen skal give adgang til en højere uddannelse andre steder, vil vi også være indstillet på det, men vi vil altså følge det skole- og uddannelsesmønster, der er andre steder. Vi interesserer os allerede nu stærkt for en samling af skolerne; de forskellige våben inden for hæren har i dag forskellige skoler; det er uheldigsmæssigt; der skal finde en samling sted.

Jeg vil også gerne modtage opfordringen